

PROVEDU!

Martin

X. Y,

PROVEDU!

Martin

X. Y,

Martin X.
PROVEDU!

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

PROVEDU!

© Martin X., 2016

© Grada Publishing, a. s., 2016

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srncová

Obálka Jakub Karman, Art007

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2016 jako svou 6348. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-9403-2 (ePub)

ISBN 978-80-271-9402-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-0294-5 (print)

NEČEKANÁ NÁVŠTĚVA 1 (1947)

Začátkem prosince byla zima a od Vltavy to pěkně foukalo. Ulice Prahy byly vylidněné. Starší muž v klobouku naraženém do čela a v šedivém kabátu prošel několikrát kolem pravoslavného kostela Cyrila a Metoděje v Resselově ulici a vždycky se vrátil zpátky. Vypadalo to, jako by si tu něco zapomněl, nebo naopak na něco vzpomněl.

Nakonec se zastavil nedaleko okna do podzemí kostela, kudy se před pěti lety gestapáci marně snažili parašutisty nejprve „vydusit“ a posléze i vytopit. Jako by neměl odvalu jít blíž. Zapálil si cigaretu a v dostatečné vzdálenosti od kostela zkušeně mapoval stopy po kulkách z nacistických kulometů lemující otvor do podzemní krypty. Občas se zadíval do různých směrů, jako by se sám ujišťoval, že tragický konec statečných parašutistů, kteří zde hrdinně položili životy za vlast, byl nevyhnutelný. Všechno by pochopil, i nešťastnou shodu okolností, ale oni měli své instrukce, které nevzali na vědomí. Proto mu vrtalo hlavou, proč se v kostele, odkud nebyla žádná možnost útěku, shromáždilo najednou všech sedm kluků? To byla přeci kolosální chyba.

I tak pociťoval nesmírnou hrdost na těch sedm statečných a snažil se vybavit alespoň obličejů těch několika, s nimiž přišel do kontaktu. Byl jedním z těch, kteří operaci Anthropoid naplánovali, a udělal všechno pro její realizaci. Někdejší šéf československé vojenské zpravodajské služby, přednosta II. oddělení generálního štábu, armádní generál František Moravec dokouřil a zahodil cigaretu. Nic ho nenapadlo, stejně jako už mnohokrát předtím. Němci zničili nejdůležitější dokumenty týkající se vyšetřování atentátu na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha. I kdyby je nezničili, dostával by se k nim velice těžko. Za doby svého působení u vojenské rozvědky před válkou, ale i během války si nadělal spoustu nepřátel, jako asi každý, u nějž se sbíhaly důležité informace.

Prezident Edvard Beneš musel po návratu do vlasti Františka Moravce odstavit, aby mohl dokončit politické čachry s komunisty, které začal v Moskvě. Přesto se držel svého úřadu zuby nehty, jako by mu právě prezidentský stolec měl zaručit zdraví či nesmrtelnost. Že to s jeho vnímáním nebylo ještě tak úplně špatné, či že má občas jasnější chvílky, dokázal Beneš, když Moravce prosadil alespoň jako velitele posádky v Čáslavi. Ale bylo to jen na chvíli, to věděli komunisté stejně jako Moravec. Komunisté trpělivě vyčkávali na chvíli, kdy budou schopni s konečnou platností uzurpovat moc nad celou republikou. Ostatně sovětská poradci, mezi kterými nechyběl ani někdejší Moravcův partner, šéf londýnské pobočky NKVD Čičajev, československé komunisty na jejich hvězdnou chvíli dobře připravovali.

Od vody to zas studeně zafoukalo. Moravec si vytáhl límeček u kabátu a přemýšlel, kam se vrátí. Prosinec 1947 byl těhotný událostmi věcí příštích a František Moravec věděl, že to nebude žádný med. Alespoň pro něj a další lidi, kteří sloužili během války v Británii a na Západě vůbec. Moravcovi se nechtělo doma lhát manželce. Každý večer si připadal jako pod rentgenem jejích očí a nevyřčených otázek. Jeho paní byla naštěstí zvyklá, že náhlé porady a úkoly se občas neplánovaně protáhly.

Na to být venku a procházet se bylo dost chladno. Sám ale restaurační zařízení nenavštěvoval.

Zahodil obloukem cigaretu a rozhodl se, že ještě nepůjde domů. Zkusí navštívit svého letitého známého, Adama Rokla, který bydlel nedaleko v Žitné ulici. I kdyby nebyl náhodou doma, tak si tolik nezajde.

Adam Rokl byl o něco mladší než Moravec a znali se od roku 1918, kdy bojovali proti maďarským vetřelcům na Slovensku. Spojovaly je i jiné události...

Moravec si neuvědomil, že Adam bydlí až v podkroví. Schody do patného patra by daly zabrat i mnohem mladšímu. Funěl a těžce popadal dech. Jeho věk bývá někdy u mužů označován za nejproduktivnější, ale on se tak vůbec necítil. Bylo mu dvaapadesát, ale podepsaly se na něm všechny probdělé noci, kdy plánoval operace, čekal na depeše o výsledku či průběhu nějaké operace; stresy z bezvýhodných situací, které ho

drtily, a že jich nebylo málo; a přesto přijímal rozhodnutí, na nichž závisely lidské životy. Když se k tomu přidala každá vykouřená cigareta za ty roky ve chvílích nervozity nebo v okamžicích, kdy zaháněl únavu, nebylo divu, že se mu zkrátil dech.

Budu muset přestat kouřit. Anebo ne. Lepší bude, když si najdu kamarády, kteří bydlí v domech s výtahem nebo v nižších patrech, neopouštěl ho sarkasmus ani v těchto chvílích. Jen doufal, že Adam bude doma a on si na chvíli bude moct sednout. Pak ať se děje cokoliv.

Před Adamovým bytem se chvíli potřeboval vydýchat. Jak by vypadal, kdyby mu přítel otevřel a on by nebyl schopen ani popadnout dech, natož pozdravit.

Konečně mohl zaklepat. Dvakrát krátce a jednou dlouze. Některých konspiračních návyků se nedokázal zbavit ani teď, když už o nic nešlo.

„Je odemčeno. Vstupte dveřmi,“ ozval se zevnitř známý hlas, který tak dlouho neslyšel. Adam si po těch letech, co se s Moravcem neviděl, nevybavil smluvený signál, a tak reagoval jako na každého jiného hosta.

Moravec se usmál – „Vstupte dveřmi“, kudy jinudy by také mohl vstoupit? Oknem by to v dnešním stavu nezvládl. A vešel, jak mu bylo doporučeno.

Adam Rokl seděl jako obvykle u psacího stolu a bušil do své letité underwoodky. Příchozímu nevěnoval pozornost, protože dokončoval myšlenku. Před válkou pracoval jako redaktor. Byl vyšší, předčasně šedivý, což mu dodávalo noblesní a seriózní nádech muže po pětáctýřicátém roce života.

„Jen dopíšu odstaveček...“ houkl do chodbičky, aniž odtrhl zrak od papíru.

„Mám času dost. Klidně počkám,“ odvětil Moravec napůl ironicky.

Neviděli se téměř osm let, takže pár minut už opravdu nehráli roli. Z kapsy kabátu vyndal láhev francouzského koňaku a postavil ji na stůl. Chtěl si sundat kabát, ale rozmyslel si to. Adam tu měl pěknou zimu. Buď neměl na uhlí, nebo se mu ho nechtělo tahat ze sklepa až sem, do podkrovní mansardičky.

„Kdyby přišel strýček Karel, také bys ho nechal čekat?“ ozval se přece jen, hostitelovo přezírání se mu přestalo líbit.

Ta slova zapůsobila téměř jako mávnutí kouzelným proutkem. Adamův prst, který ještě před momentem letěl vzduchem, aby uhořel do klávesy, se najednou ve vzduchu zastavil. Pán domu se nevěřícně otočil k návštěvníkovi, jako by si teprve nyní uvědomil, kdo ho přišel navštívit.

„Buď mi vítán, bratře plukovníku,“ roztál mu soustředěný obličej do srdečného úsměvu a vstal.

„Jsem už generál, Adame,“ opravil ho Moravec přátelsky, leč s příděchem lehké ješitnosti.

„Promiň, Františku, v žádném případě jsem tě nechtěl degradovat. Od toho jsou jiní, vid,“ prohodil Adam ironicky a srdečně mu stiskl dlaň.

„To máš pravdu,“ ušklíbl se Moravec. Snažil se budít zdání, že mu na tom příliš nezáleží, ale kdo ho znal, ten věděl, jak na své hodnosti lpí. Konečně si mohl Moravec sednout.

„Raději jsem přestal sledovat dění, protože bych se zbytečně nasral a užíral a nedokázal se potom soustředit na práci,“ omlouval se Adam.

Podal ze starého secesního příborníku dvě koňakové skleničky. Musel je vytřít, protože byly zaprášené. Dlouho koňak nepil.

Obřadně si přitukli. Moravec vytáhl egyptky a jednu si zapálil. Adam býval vždy starým mládencem a kvůli jednomu kvítku odmítal přehlížet celou louku. I zařízení a uspořádání jeho bytu postrádalo ženskou ruku. Přesto tu mezi fotkami u zrcadla přibyla jedna, kterou Moravec neznal. Adam byl na ní zachycen v černém obleku s atraktivní dívkou v bílém závojičku. Závojiček jí kryl horní část obličeje, ale i tak to byla nádherná žena. Bezpochyby svatební obrázek. Moravec se raději neptal, o koho se jedná. Dobře věděl, že když mu Adam bude chtít prozradit svoje osudy, dříve či později to udělá.

„Čemu vděčím za tvoji návštěvu, Františku?“

„Šel jsem náhodou kolem, tak jsem se zastavil,“ odpověděl Moravec tak ledabylým způsobem, že mu to nemohl uvěřit ani největší naiva.

„Osm let jsme se neviděli a ty jdeš *ausgerechnet* dneska večer náhodou kolem? Ty nikdy nechodíš náhodou kolem,“ odmítl jeho vysvětlení Adam.

„Máš pravdu. Nechodím,“ připustil Moravec a kopl do sebe zbytek koňaku, jako by to byl nějaký rum. „Byl jsem tam...“ a pohodil hlavou směrem, kde se domníval, že stojí kostel Cyrila a Metoděje.

Adam mu dolil. Dešifroval obsah jeho gesta.

„No a?“

„Nic, chtěl jsem být chvíli s někým blízkým.“

Tolik upřímnosti od starého zpravodajce překvapilo. Moravec byl vždy velice noblesní a vtipný společník. Dokázal bavit celou společnost, ale své emoce dával jen zřídka najevo. A když už dal nějakým průchod, tak to byly většinou návaly vzteku, kdy bylo lepší se mu vyhnout.

„Vracíš se na místo činu, Františku?“

Moravec neodpovídal a zamyšleně kroužil koňakem ve skleničce. Kolikrát už před kostelem postával a přemýšlel, jestli tenkrát udělal skutečně všechno, co mohl. Jestli něco neopomenul nebo nemohl rozhodnout jinak, než mu jeho podřízený podle předpisů odpověděl: „PROVEDU!“

HLÁŠENÍ 1934

Na začátku roku dostává plukovník Moravec kopii hlášení shrnující mezinárodní politické události roku 1934 od Rudolfa Kinčla, vysokého diplomata a stálého delegáta ČSR při Společnosti národů:

Hned v lednu uzavřelo Polsko s Německem smlouvu o neútočení, která se neopírá o Společnost národů (dále jen SN). Poláky k tomu vedla především nevraživost vůči ČSR, které nemůže zapomenout prohru ve válce o Těšínsko (1918). Opustilo tím spojeneckou frontu s Francií. V Podunají posílil svoji pozici Mussolini. Snažil se uzavřít italsko-maďarsko-rakouský blok, který by nejen byl schopen odolávat Německu, ale měl by zřejmě dost sil i proti Malé dohodě.

Že Německo zbrojí ve velkém, není tajemstvím: 17. dubna sdělila francouzská vláda britské, že nevidí možnost k novému vyjednávání (v rámci odzbrojovací konference), když Německo trvá na zno-

vuvyzbrojování a zvýšilo své úvěry (o 350 mil. marek) k rozmnožení svých vojenských sil.

Schůze hlavního výboru odzbrojovací konference (květen-červen) také nic nevyřešila. Američané vzkázali, že se budou držet stranou jakéhokoli evropského konfliktu. Jen francouzský ministr zahraničí Barthou, podporován sovětským kolegou Litvinovem, Malou dohodou a Tureckem, naléhal, aby konference bez průtahů řešila otázky bezpečnosti. Ovšem nebylo s kým jednat, Německo opustilo SN.

Barthou se také společně s dr. Benešem velice angažoval za přijetí Sovětského svazu do SN, jejíž kredit byl značně oslaben odchodem Japonska a Německa. Barthou navrhoval vytvoření tzv. Východního paktu, který by měl za úkol za součinnosti Německa, Polska, ČSR a Sovětského svazu zajišťovat mír ve východní Evropě. Ve svém plánu spatřoval především sovětskou „brzdu“ Německa, které Francii označilo za svého úhlavního historického nepřítele (viz Mein Kampf).

Rozvoj evropské ekonomiky zdecimované krizí zbrzdilo ještě víc jednostranné německé zastavení plateb do ciziny včetně reparační půjčky.

Ani další alarmující události, jako byla Noc dlouhých nožů, vražda rakouského kancléře Dollfusse, smrt prezidenta Hindenburga, atentát na jugoslávského krále Alexandra (a francouzského ministra zahraničí Barthoua) v Marseille, nenechávají svět v klidu. Atentát vzbudil vzrušení a zděšení pro svůj politický dosah. Vzrušení a zděšení, ale to bylo také vše...

Maně se mi vynořila vzpomínka na vraždu sarajevskou v r. 1914, která dala podnět k rozpoutání I. světové války.

Když jsem o věcech hovořil s italským vyslancem Marcim a nadhodil: „K čemu to asi povede?“, odvětil bez rozmyšlení: „Myslím, že k válce.“

Hitlerovi stále téměř všechno prochází. Přes jistou nervozitu žádný stát zatím výrazně nereagoval. S jedinou výjimkou - Musollini byl po vraždě Dollfusse na Hitlera nakvašen a dal obsadit hranici na Brenneru. Demonstroval, že je odhodlán zabránit případnému obsazení Rakouska.

MASKOVANÁ MILENKA (1935)

Blížil se nenávratně konec roku. Začátkem prosince 1934 si Adama na Barrandov pozval producent Jaroslav Bílý, velice svérázný muž, ostatně jako většina lidí kolem filmu. Adam pro něj dopisoval filmové libreto.

„Jak jste daleko s tím scénářem?“ vybafl na něj místo pozdravu.

„Je to prakticky hotové...“ zalhal Adam.

„Aha. To jste v půlce, jo?“ odhadl stav textu správně Bílý. Vyjadřoval se velice přímočaře a úsporně, jako by za každé zbytečné slovo musel zaplatit. Adam přikývl.

„Hmm,“ zabručel nepřekvapeně Bílý, „dávám vám ještě půldruhého měsíce. Pak mi to přineste, nebo si to veledílo můžete strčit za kloboúk. Jasný?“

„Jasný...“

„Tak fajn,“ uzavřel debatu Bílý.

Adam se chystal k odchodu, když ho ještě Bílý zadržel.

„Možná byste mi mohl pomoci. Mám připravit na silvestra takovou monstr akci pro smetánku. Kostýmy, trocha romantiky. To všechno zasazené na Barrandovské terasy. Potřebuji tomu dát nějaké motto. Nenapadá vás něco?“

Silvestr, smetánka, kostýmy, romantika, šrotovalo Adamovi hlavou. Aby to v tom bylo všechno a ještě to mělo rajcovní nádech, ale ne zas moc, aby neurazil příslušníka honorace.

„Co takhle ‚maskování milenci‘?“

„Maskování milenci?“ zaujal Adamův nápad Bílého. „To nezní špatně. A co dál, člověče? V čem to bude výjimečné?“

„V tom, že hosté přijdou převlečení za nějakého filmového milovníka nebo milovnici. To se přece ke konci roku hodí, ne?“ navrhoval Adam.

„Jo, ale...“ souhlasil Bílý. „Potřebuji třešinku na dort. Něco malinko tajemného a rozverného. Je konec roku, lidé se chtějí bavit.“

„Maska.“

„Jaká maska?“

„Škraboška přes půl obličeje jako o benátské noci,“ zakryl si Adam na chvíli dlaní horní polovinu obličeje a škvírou mezi prsty se díval na Bílého. „Je to tajemné, návštěvníkům to dá pocit intimity a touhu po dobrodružství přesně v duchu sloganu maskování milenci.“

Tohle si Bílý dokázal představit. Každý z hostů může přijít oblečený za kteréhokoliv filmového hrdinu, záleží jen na jeho fantazii a možnostech. Škraboška svádí k dobrodružství a přitom je dostatečně tajemná.

„Tak fajn, to by šlo,“ ocenil Adamův nápad svým lapidárním způsobem. „A běžte už psát, člověče!“

Adam vypadl z jeho kanceláře doslova jako cukrář s bábovkou.

Týden před silvestrem neměl Adam ani potuchy, kam se vrátne. Dostal pozvání od několika přátel, ale vůbec se mu nikam nechtělo. Nerad předstíral, že má dobrou náladu. A silvestr takovým dnem byl. Byl téměř rozhodnutý, že zaleze do postele a nechá všechny s pánembohem juchat do rána. On si užil během celého roku. Jenže se mu znovu ozval producent Jaroslav Bílý.

„Měl bych pro vás, pane Rokl, jednu pozvánku na soukromou silvestrovskou party na Barrandovských terasách. Rád bych vás tam viděl...“

„To jste mě mile překvapil, pane Bílý,“ zalhal Adam.

„Letos to bude unikátní. Přijďte převlečený za nějakou filmovou postavu. Mottem jsou ‚maskování milenci‘. Abych nezapomněl, každý musí mít zahalenou polovinu obličeje. Tu horní. Je to jasné?“

„Zcela, pane Bílý. Je to unikátní nápad,“ krotil se Adam do seriózního tónu.

„Že jo! Také jsme to dlouho připravovali. Tak fajn. Pozvánku posílám po poslíčkovi...“

„Tak fajn,“ napodobil ho Adam. Když vám producent vašeho budoucího filmu sdělí, že by vás někde rád viděl, jedná se o zdvořilý rozkaz. To si Adam uvědomoval, i když se mu nikam nechtělo, a už vůbec ne v nějaké pitomé masce.

Druhý den seděl v barrandovské kostyméřně Boženky Borkové, spřízněné duše, která přemýšlela, do čeho ho obléct a jak ho co nejlépe namaskovat. Přinášela množství různých kostýmů, ale s žádným nebyla spokojená.

„Kostým musí podtrhnout vaši osobnost,“ tvrdila Boženka, když zas obleky odnášela.

Adam se na sebe zadumaně díval do zrcadla a napadala ho jediná maska, která by mu během večera zaručovala klid.

„Boženko, ten můj ksicht se hodí tak akorát na King Konga, nemyslíte?“

„Hahaha,“ pronesla kysele. „Raději mi řekněte, co rád děláte?“

Adam viditelně ožil, ale než stačil něco říct, Boženka ho umravnila: „Ale, ať je to slušné, pane Rokl.“

„V tom případě rád šermuji.“

Záliba v soubojích ho inspirovala: „To je nápad. Oblečte mě do brnění, aspoň nebudu muset tancovat.“

Boženka z něj byla nervózní. Občas mrkla zkoumavě na jeho obličej v zrcadle. Adam měl totiž velice mladistvý obličej. Ale hlavu mu pokrýval hustý porost sněhobílých vlasů.

„Brnění? Hmm, jo, to by šlo. Brnění? No, hmmm...“ zabručela náhle a odešla.

Když se vrátila, nesla přes ruku černé kalhoty, sněhobílou košili, červenou šerpu kolem pasu, černý klobouk s rovným dýnkem i krempou a šátek v téže barvě se dvěma otvory.

„Chcete ze mě udělat lupiče gentlemana Arsèna Lupina?“ těšil se Adam.

„Budete Zorro Mstítel jako vystřižený. Přes ten šátek se vám bude dobře dýchat. Oblečte si to,“ vybídla ho, a tak se Adam stal elegantním Zorrem. Přesto nebyl stoprocentně spokojený.

„Víte, ty moje bílé vlasy... Vypadám jako Zorro těsně před důchodem.“

Adam měl husté, ale zcela bílé vlasy už od svých osmnácti let. Tehdy se přihlásil jako mnoho sokolů k obraně Slovenska před Maďarským vpádem. Na jednom nádraží se podařilo nečekaným útokem v obrněném vlaku Maďarům zaskočit malou československou

jednotku. Řádili tam stejně ukrutně jako ve středověku na Moravě a několik desítek našich vojáků doslova utloukli pažbami nebo jim bajonety rozřezali břicha... Tehdy Adamovi během půl hodiny zbledly vlasy.

„Máte pravdu,“ souhlasila Boženka. Sundala mu klobouk i škrabošku a hodila mu přes ramena ručník a vlasy mu obarvila na černo. Adam tím jednoduchým trikem „omládl“ nejméně o deset let.

„Tu barvu můžete kdykoliv smýt. Ještě to dokonalé není,“ nesouhlasila s ním, „ale s tím nic nezmůžu. Vy ano.“

„A co mám udělat?“

„Necháte si narůst knírek. Takový tenoučký, jako měl v posledním filmu Clark Gable.“

Na Barrandovské terasy se na silvestra sjela celá pražská honorace, soudě podle zaparkovaných automobilů. Adam se málem za svoji hadimršku styděl.

U vchodu shodil ze zad tmavý plášť, odevzdal velice spoře oděné hostesce svoji pozvánku a vzal si skleničku wellcome drinku, jímž bylo francouzské šampaňské. Procházel sálem a nikdo ho s vlasy nabarvenými načerno, s čerstvým knírkem, který svědil jako čert, a typickou škraboškou z šátku, nepoznával. Jako by měl kouzelný plášť přitahující pohledy, ale zároveň zajišťující anonymitu. Okamžitě vzbudil pozornost ženského osazenstva. Některé dámy dokonce vypustily fámou, že v té masce Zorra dorazil Oldřich Nový.

Bylo tu mnoho krásných a zajímavých žen, ale Adam si řekl, že nebude pospíchat s výběrem partnerky pro dnešní večer. Ať spadne třeba z nebe.

Nespadla. Ucítil ji. Mezi mnoha vůněmi ho nejvíce vzrušoval parfém Antonio Salieri. Hledal jeho nositelku, až ji konečně spatřil. Měla na sobě křiklavé šaty tanečnice flamenca. Zorro a tanečnice flamenca a za uchem krvavou růží! Byla nádherná. Že to bude osudová žena dnešního večera, podtrhávala její škraboška posetá drahými kameny kryjící horní část jejího obličeje. Ani nevěděl, co ho to napadalo, a nabídl jí rámě. Ona se do něj zavěsila, jako by patřili k sobě.

„Jsem Renata,“ představila se.

Víc o sobě za celý večer neprozradila. Vystihovali motto večera – „maskovaní milenci“. Její brilantový prsten a náušnice prozrazovaly jediné – nouzí určitě netrpěla. Nechybělo jí ani sebevědomí. Na rozdíl od jiných se neotáčela po hvězdách stříbrného plátna. Nechal ji chladným příchod Raula Schránila, Adiny Mandlové, Saši Rašilova, nebo dokonce Hugo Haase.

Renata s Adamem téměř beze slova protančili až do nového roku. Vpíjeli se skrz své masky jeden druhému do očí a jejich letmé dotyky obstarávaly kromě několika nezbytných slov celou komunikaci. Adam během večera mnohokrát poděkoval Božence Borkové, že pro něj zvolila jen pruh látky s otvory místo očí, který umožňoval pohodlné dýchání a zachytával pot.

Adam prakticky celou dobu z Renaty nespustil oči, jako by ho očarovala. Jen v jednu chvíli přitáhla jeho pozornost skupinka pánů u nejhonosnějšího stolu, mezi nimiž seděl majitel Barrandova a Lucernafilmu, Miloš Havel. Byl bez škrabošky a mezi svými přáteli se vyjímal jako král mezi svými poddanými. Hovořil velice klidně a pomalu, celá společnost u stolu jako na povel zmlkla a téměř nábožně mu naslouchala, servilně pištěla nebo se hihňala jako studentky z gymnázia. Všem bylo mezi třiceti a čtyřiceti lety, jejich elegantní oblečení připomínalo někdejší módu londýnských dandyů, žádnému nechyběla hůlka a orchidej v klopě.

„Jestli vás, Adame, ta partička zajímá víc než já, pochopím to...“ pronesla poněkud ironicky Renata.

„Nic nemůže být dneska večer zajímavější než vy,“ odpověděl Adam. „Vy je znáte?“

„Jistě,“ šetřila slovy Renata. „Režisér Krška, režisér Čáp, scenárista Felix de la Cámara, esoterik Arvéd Smíchovský. Pánové, kteří nacházejí uspokojení u pánů.“

„Aha.“

Zvěsti o sexuální orientaci Miloše Havla se dostaly i k němu.

„Jestli chcete, představím vás...“ nabídla sarkasticky Renata.

„A pánové by mě samým horkem ugrilovali a snědli ještě zaživa...“ odmítl nabídku Adam.

„A co když to samé chci udělat já?“

„Kdybyste mě ráčila ugrilovat a sníst, mohu jen nabídnout, že skočím pro kečup a tatarskou omáčku,“ nabídl Adam potěšeně.

„Pojďte radši tancovat,“ zasmála se Renata.

Kolem druhé hodiny zašli stranou, aby nebyli tolik na očích, a Renata mu dovolila, aby ji konečně políbil. Mohlo jí být kolem třiceti. Měla ideální postavu a stále nádherně voněla parfémem Antonio Saliari. Decentně a přitom nepokrytě s ním koketovala celou noc. Adamovi nevadilo, že neudržel duchaplnou konverzaci. Kradmé doteky a pohledy byly pro něj naprosto nepoznaný, vzrušující zážitek.

Její ústa byla stejně dráždivá, jako ona při tanci, a chutnala po šampaňském a jahodách. Adam už nedokázal ovládnout svoji zvědavost. Využil polibku a pokusil se jí stáhnout škrabošku. Renata včas odhalila jeho záměr a mrštně se mu vyvinula z náruče. Přesto setrvala v jeho blízkosti.

„To byl netaktní pokus, Adame,“ vyčetla mu.

Adam jí nabídl rámě a odvedl k prvnímu volnému stolu, kde se posadili. Nabídl jí cigaretu, kterou ráda přijala. Zastrčila ji do špičky ze slonové kosti a počkala, až jí zapálí.

„Omluvte moji uspěchanost,“ zkoušel si ji udobřit a zapálil si také.

„Uspěchanost?“ zamyslela se Renata. Položila oba lokty na stůl a pravou rukou si podepřela hlavu. Dostala se tak do lehkého předklonu a nabídla tak svému společníkovi nejúžasnější výhled do svého výstřihu. Kam se na to hrabaly všechny krásy světa. V té poloze vyzývavě setrvala. Dobře věděla, kam se Adam dívá. Proto si ženy podobně stržžené šaty pořizují. Štěrbinami pro oči v masce sálalo její vzrušení.

„Vy si rád hrajete se slovy, co? Dobrá, uspěchanost,“ souhlasila. Zdálo se, že k nim doznívá tklivá melodie orchestru R. A. Dvorského, dodávající příjemnou zvukovou kulisu. Adam se rozhodl skončit s koketováním.

„Mám tu vůz. Pojďme ke mně, kde bychom mohli pokračovat a vůbec nespěchat,“ zdůraznil, „v poznávání jeden druhého. To by přece byl úžasný začátek nového roku, nemyslíte?“

Renata se opřela o opěradlo sedačky a výhled byl ten tam.

„To je další vaše uspěchanost. Ženy, které první večer odhalí svoje tajemství, ztrácejí u mužů na přitažlivosti, nemyslíte?“ pronesla mazlivě.

To bylo jako studená sprcha.

„Záleží i na muži, kolik se toho chce hned první večer dozvědět a kolik si nechá na jindy,“ zkoušel Adam poslední šanci.

„I vy si rád hrajete. A hra je zajímavá, dokud trvá, ne?“

S tím souhlasil. To se málem dalo vykládat jako souhlas...

„Tak ji nekažte.“

Rozhodl se kapitulovat. Jemně ji políbil na hřbet ruky.

„Máte pravdu. Hra je zajímavá a přináší vzrušení, jen pokud se hraje. Věřím, že ji budeme hrát co nejdéle.“

Zbytek dnešní noci zůstane sám. Alespoň v něčem jsem první, říkal si otráveně. Dlouho nedostal košem, tak se ho to dotklo, i když ho to zároveň trochu vzrušilo.

Když mu za týden v práci na stole zazvonil telefon, vůbec nevěřil, že by to mohla být ona.

„Mám pro vás návrh,“ pronesla svůdně, až se mu zatočila hlava. „Můžete si vzít na týden dovolenou?“

Dovolenou v lednu si bere jenom lyžař nebo blbec, napadlo ho jako první. Nejsem ani jedno, ani druhé.

„Úžasný nápad,“ odpověděl neméně vřele.

„Do Davle trefíte?“ škádlila ho.

„Doufám. Kdybych cestou bloudil, zeptám se.“

„Je tam hotel V Záhoří. Přes den se můžete věnovat procházkám nebo běžkám, jestli jim holdujete. Ale s mírou, protože večer bych si vás vyzvedla a...“

„A...“

„Nechte se překvapit.“

Adam běžkám neholdoval. Nebezpečí, že by se přes den uhnal při sportovním výkonu, nehrozilo. Potřeboval však dokončit scénář a v Praze se mu to vůbec nedařilo. Pobyt V Záhoří, kde by ho nic přes den nerozptylovalo, mohl být pro jeho psaní blahodárný.

Davelský hotel V Záhoří nebyl nijak výjimečný. Uvnitř byla milá recepční, která tloukla z nudy špačky. Potvrdila jeho rezervaci a odvedla ho na pokoj číslo 9. Kromě něj tu byl ještě jeden host v čísle 6, jinak